

Figyeljen a vásárhelyi makói orosházi „TÓTH“-MALMI LISZTEK a legkitünőbbek! Figyeljen a névre!

Móra Ferenc a ravatalon

(A Délmagyarország munkatársától.) Pénteken, ezen a szomorú szegedi pénteken, fölnyitlak a Kulturpalota gyászdrapériás kapui, amelyek mögött ott állt a halott gazda koszorúkkal és virágokkal borított ravatala. A mélyen, őszintén gyászoló város pedig megindult Móra Ferenchez, a halotthoz, a szóvalhoz, hogy bucsut vegyen tőle. Kilenc óraker nyitlak föl a kapuk és ettől kezdve szakadatlanul tartott a zarándoklat. A kapu előtt, a palota hatalmas oszlopainál sisakos rendőrök álltak díszőrséget, az épület oromzatán pedig hatalmas, fekete zászlót tépett, cibált a tavaszt hozó erős szél. A jeges Tisza borzongva küldte üdvözlését kihűlt szívé szerelmesének és a télbe dermedt Móra-kert fagyosan didergett az elárvult Kulturpalota lábai előtt.

Zarándoklás a ravatalhoz

Fájdalmasan bucsuzott a város nagy halottjától. A sokezerényi tömeg némán, megilletődve vonult el a fenséges ravatal előtt. Nagy urak és egyszerű népek, drága bundák és foszlott kendők álltak meg egy-egy percre a koszorurengesekben. Szó nem esett, csak néha törte meg a csendet a visszatarthatatlanul feltörő, fölsukló zokogás. Fehérhaju, fehérbajúszu szegediek szeméből buggvánt ki a könny és hullott a fekete szőnvegekkel borított kövekre, a muzeum köveire, amelyek néma, ieltelen sírással bucsuztatták azt, aki drágakövekké varázsolta őket harminc munkás esztendő csodálatos eredményeivel.

Koszorúk

A súlyos tölgyfakoporsón hatalmas, vörös rózsákból kötött koszorú. Szalagján a kétségbeesett fölírás: Drága jó uramnak — A lélek él: találkozzunk. Ilona.

Lenn, a koporsó előtt a város hatalmas koszorúja: „Szeged szab. kir. város közönsége — Móra Ferencnek. Jobboldalon hatalmas fehér rózsakoszorú. Szalagján sir a szöveg: Forrón szeretett Édesapánknak utolsó simogatással — Panka. Bandi. És az árva gyermekek koszorúja mellett az árva unokák fehérszékfűs üdvözlése: Édes Apának — Ferenc és Möttyö.

És felsorakoznak a koszorú-rendek, a Délmagyarország hatalmas babékoszorúja szalagján a felírással: A Délmagyarország — Móra

Ferencnek, azután a többiek.

Dugonics-Társaság — Felejtethetlen elnökének, Szalay József — Drága Ferikémnek, Móra Ferencnek — Magyar Nemzeti Múzeum, Móra Ferencnek — Országos Magyar Gyűjtemény Egyetem,

A Révay-Génius Irodalmi Intézet Igazgatósága — Móra Ferencnek, a buzamezők dalosának el nem muló szeretettel a kiadója,

Móra Ferencnek — a Petőfi-Társaság, Drága jó testvérünknek — Julka és Pista, Igaz barátsággal — Tömörkény Istvánné, A siron tul is maradunk a régi szerető barátai Ferkókánk — Annuska, Berczi Mókuska és gázgyár oroszlánjai,

Az intézet tisztviselő kara — Gazdájuknak, Drága barátunknak — Szivessy-család, Gyula és Irén — Kedves Ferkóm Isten veled, Drága jó Ferikémnek — Az öreg Keresztké, Feri bátyánknak — Magyarék, Ferkónak — Sebestyén Károly és neje, Móra Ferencnek — Szász Gyula és neje, P. Gulácsy Irén — A barátság nem ösmer halált,

Dr. Némegyék — Aranyszőrű báránynkakat csókold meg helyettünk,

Dr. Györfly István prof. küldi — Vágydódot sohase feledi a mohász Egy holdnyi buzavirág — pipacs — pipitére,

Móra Ferencnek — Tonelliék,

Bob,

Móra Ferencnek — A Magyar Ujságírók Egyesülete Szegedi Osztálya,

Könnyes szívvel legjobb barátjuknak — Dettre Jánosék,

Utolsó üdvözlésünk szeretett Gazdánknak — Altisztjel,

Utolsó üdvözlésül — Vámosy Mihály és családja,

Szeretett elnökünknek — A Szegedi Műbarátok, Szeretettünk kísér — Doránszky Károly és családja,

A régi Metteur várja a nagy Mesemondót,

Móra Ferkónak — Pásztorék,

Soha el nem muló emlékezéssel — A Magyar Hírlap Szerkesztősége,

Móra Ferencnek — A Pesti Hírlap Szerkesztősége,

Eszméden neveledtünk — Margit-uccai polg. IV. a.

Utolsó üdvözlés — Erzsébet és Károly, Móra Ferencnek, az irodalom nagy halottjának

— Magyar Szinpadai Szerzők Egyesülete, A Betűország Budapest Sziget-uccai kis olvasói — Móra bácsinak, Móra Ferencnek — Magyar Ujságíró Intézmények,

Utolsó üdvözlés a hűséges munkatársnak, első főszerkesztőjének, Kulinyi Zsigmondnak özvegyétől,

Felejtethetlen Ferkókánknak, soha nem muló szeretettel — Ninus, Samu, Éva,

A „Kincskereső Kisködmön“ költőjének — Singer és Wolfner Rt.

Egyedül a kulturpalotában

A déli nap besurran a nehéz drapériák között és odahull a tölgyfakoporsó vakítófehér szemfedelére. Fénvétől elhalványulnak a gyertyák és a villanykörtek és sziporkáznai, tündökölni kezd tőle a ravatal. A tavaszi nap is bucsuzik Móra Ferentől, előbb végigcsókolta az alvó buzamezőket és aztán csókjukat lerakta gyémántos koszorúként erre a ravatalra.

Délután ötig hordták a koszorukat és a könyveket Móra Ferenc koporsójára, akkor ismét lezárták a palota sötét kapuit. Móra egyedül maradt a néma palotában és így teljesedett be régi, sokszor elárult vágya: Szeretne egyszer ott feküdni egyedül, végtelen csendben a Kulturpalota üvegkupolája alatt. Most ott fekszik és a derengő üvegkupola szeliden, fájdalmasan borul föléje, mint valami roppant Aranykoporsó födele. Szombaton délelőtt majd megtörik a varázslat, megnyílnak újból a kapuk és Móra Ferencnek végképen el kell hagynia azt a helyet, amely harminc éven át műhelve, menedéke, temploma és álompalotája volt.

A rekvium

Pénteken délelőtt 10 óraker mutatták be az engesztelő szentmise áldozatot Móra

Ma játszik

Széchenyi Mozi

A Royal Apolló és Casinó legsikerültebb parádés műsora:

Öfensége az elárusítónő

Zenés és énekes vizjáték.

Liane Hald és Willu Forst.

Egy állomás Móra Ferenc életéből

Irtá FELEKY GÉZA

Szeged már értéke szerint becsülte. De mi Budapesten alig tudunk róla. Részen, vagy jórészt az ő — bűnéből. Mert egy bűne volt neki is, a bűntelen embernek. A tulzolt szerénység, a szemérmes elrejtőzés a siker elől.

Sapka Géza állított össze akkor *Száz magyar élet* címen egy tárcasorozatot a Világ részére. A sorozat nagyon népszerű lett. Sokfelől érkeztek életrajzok, jóval túl a százon is. Egvrészük nyomdába került, ugy, hogy én nem is olvastam. Egy este jött a *mettör* panaszkodni: nagyon sok az állászedés. És írászta o... a akott egy jókora kazal kefelevonatot azzal a lér... és... mit lehet ezekből a szedésekből szédobálni.

Dankó Pista. Irtá: Móra Ferenc... Dankó Pista figurája nem állott közel a Világ érdeklődési vonalához. És bevalom: Móra Ferenc nevét is gyanakvással néztem. Vidéki író, népies író, ifjúsági író körülbelül ennyit tudtam róla. Ennyit is csak halvánvan, bizonytalanul. Hi séhos szantott: minek szedték ki ezt az olvasat-

lan kéziratot. De ha már kiszedték, mégis illett elolvasni.

Másnap reggel megjelent Móra tárcája és elindult Szegedre a levél: kérünk újabb kéziratot... Néhány szerény sor kíséretében egész kis paksaméta érkezett, azzal a kéréssel: válasszuk ki mi azt, ami legalkalmasabb... Nehéz volt kibetűzni Móra Ferenc írását. De három-négy cikket egy vértében olvastam el és azután vittem a paksamétát főszerkesztőmnak, szegény Purjesz Lajosnak, azzal a kéréssel, olvassa el azonnal valamennyi cikket, mert én a t hízem...

Kár így tulozni, — felelte Purjesz. De félóra mulva igazoltan jött szobamba. És felháborodva: *Több, mint negyven éves ez a Móra. Hogyan mert idáig így eldugni egy ilyen tehetséget. Mától fogva legyen az övé a Világ legjobb hasábjá. Az, amelyik Ady Endre hasábjá volt éveken át...*

Engedtük, hogy a Világ közönsége megköstolja Móra Ferenc tehetségét. Azután egy vezércikkben próbáltam elmondani: mit kapott és mit hárbat Móra Ferentől a magyar irodalom. Szerény, szemérmes levél köszönte meg a vezércikket. A melléklet egy utabb paksaméta írás volt. És két-három hónap meghozta Móra Ferencnek Trianon innen, Trianon tul azt a

teljes dicsőséget, amely felé egyetlen lépést sem tett odáig. Noha már kezdett őszbe csavarodni a haja.

De erről még sokáig nem tudtunk, mert még sokáig nem ismertük személyesen Móra Ferencet. Cikkei pontosan érkeztek. Igért látogatásával azonban adós maradt jó ideig. Azt is csak később tudtuk meg: az első cikkek után két ajánlatot kapott Budapestről. Olyan lapoktól, amelyek az egyenes utat választották a hivatalos siker felé. És olyan fizetési feltevésekkel, amelyek képest szerény volt a Világ honorárium. Móra Ferenc nem tett ilvesméről említést akkor sem, amikor végül mégis sikerült megismerkednünk vele.

Móra Ferenc végigcsinálta a Világ legnehezebb és legkeservebb harcait, mint — hadiönkéntes. Diszkréten elhallgatva: milyen díszes, kényelmes női öltözetet utasított vissza, tűzvonalunk egy veszélyes pontjáért. És még egy kézzorítást sem akart elfogadni baráti és fegyvertársi hűségéért. *Erről igazán ne beszéljete! A feleségemet sem hagyám ott, ha egy gazdag grófnő bolond fejével éppen velem akarna összeházasodni: mondotta egyszer és ezzel pontot tett az egész probléma mögé.*